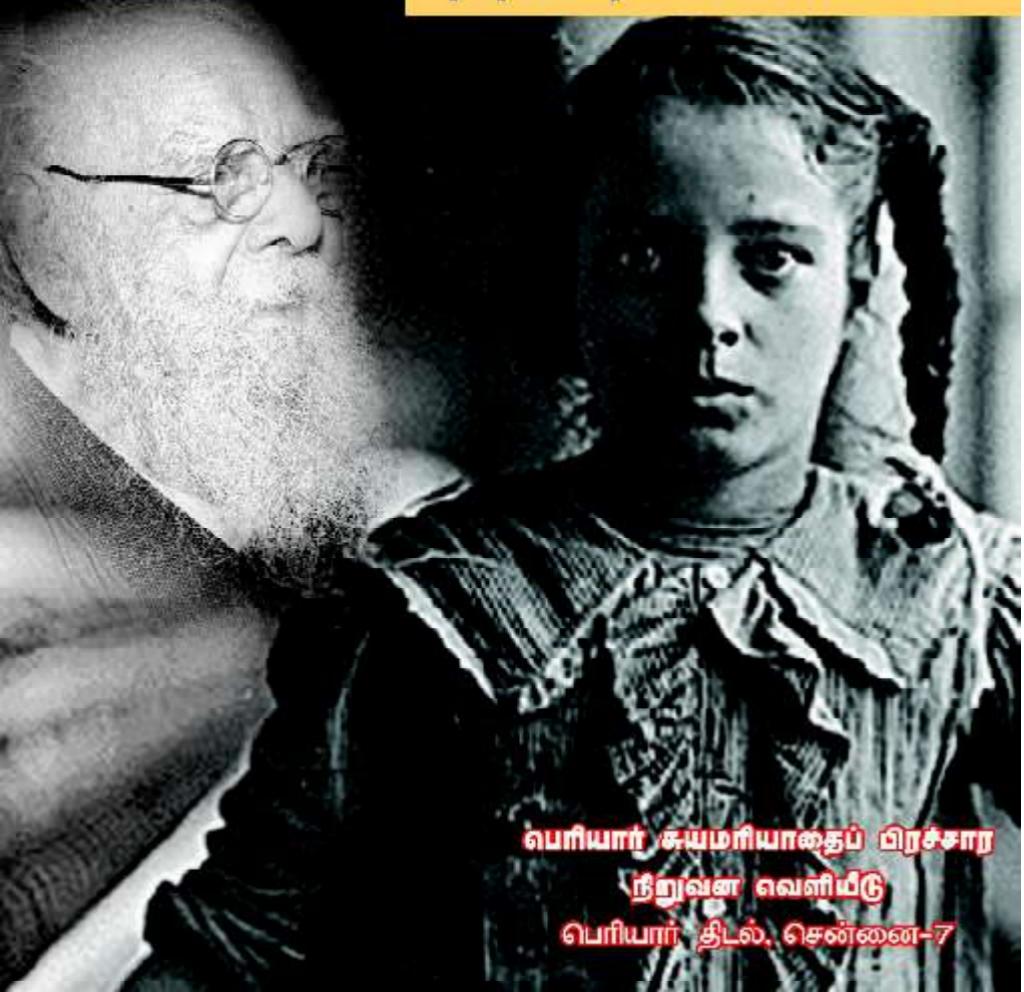

பெண் ஏன் அடிமையானாள்?

தந்தை பெரியார்

பெரியார் சுயமரியாகதைப் பிரச்சார
நெறுவன வெளியீடு
பெரியார் திடல், கெள்ளேன-7

முதற் பதிப்பு - 1992

22-ஆம் பதிப்பு - ஜூன் 2004

© பதிப்புரிமை பெற்றது

நன்கொண்ட (குறைந்த அளவு) ரூ. **25/-**

அச்சுக்க் கோப்பு:

பெரியார் கணினி ஆய்வுக் கல்வியகம்

அச்சிட்டெர்:

‘விடுதலை’ ஆய்வுசெட் பிரின்டர்ஸ்

50, எ.வெ.கி. சம்பத் சாலை, வேப்பேரி, சென்னை-600 007.

பெண்ணடிமை ஒழிக்க வந்த வீரர்!

பெண்களை, "குத்திரார்"களான நாலாஞ் சாதியினாரைவிடக் கீழாக மதிக்க வேண்டியவர்கள் என்கின்றது மனுதர்மயி! இந்து மதம் என்ற ஆரிய மதம் பெண்களை வெறும் உயிர்று போருளாகத்தான் நினைக்க வைக்கிறது.

பெண்களை ஆண்களுக்குக் குற்றேவன் செய்யும் நிபந்தனை அற்ற அடிமைகளாக நினைக்கும் போக்கை, நமது சமுதாயத்தின் சரி பகுதி மக்களான பெண்கள் சமுதாயம் எதற்கும் லாயக்கற்ற, பயனற்ற பதுமைகளாக இருக்கும் நிலையை மாற்ற, சுமார் 50 ஆண்டுகளாகப் பாடுபட்டுவரும் தந்தை பெரியார் அவர்கள் நீண்ட காலத்திற்கு முன்பு எழுதிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பு இது.

ராசல் அவர்களது, "Marriages and Morals" - "திருமணங்களும், ஒழுக்கமும்" என்ற நூல் எவ்வளவு பெரியதொரு புரட்சியை உண்டாக்கியதோ, அதைவிடப் பெரும் புரட்சிக்குரிய நூலாகும் இந்நால்!

மேற்கூட தந்த சீரிய பகுத்தறிவுவாதியான பெர்ட்ரன்டு ராசல் அவர்கள், அந்நாலில் கையாளும் கருத்துகள் (உவமை, ஒற்றுமை உள்பட) தந்தை பெரியார் அவர்களது இந்நாலில் இருக்கின்றன. சிறந்த சிந்தனையாளர்கள் எப்படி ஒரே பாணியில் சிந்திக்கிறார்கள் என்பதற்கு இது உதாரணமாகும்.

பெண்ணடிமை ஒழிக்க வந்த அப்யாவை அடையாளம் கண்டுதான் தமிழ்நாட்டுத் தாய்க்குலம் 'பெரியார்' என்று தந்தைக்குத் தனிப்பெரும் பட்டம் தந்து, தனது நன்றி உணர்வைத் தந்தைக்குக் காட்டியது எவ்வளவு பாராட்டத்திற்குந்தது!

- கி. வீரமணி

பொருளடக்கம்

முதல் அத்தியாயம்	
கற்பி	9
இரண்டாம் அத்தியாயம்	
வள்ளுவரும் கற்பிம்	14
முன்றாம் அத்தியாயம்	
காதல்	23
நான்காம் அத்தியாயம்	
கல்யாண விடுதலை	32
அம்ந்தாம் அத்தியாயம்	
மறுமணம் தவறங்கல்	36
ஆறாம் அத்தியாயம்	
விபச்சாரம்	45
ஏழாம் அத்தியாயம்	
விதவைகள் நிலைமை	53
எட்டாம் அத்தியாயம்	
சோத்துரிமை	63
ஒன்பதாம் அத்தியாயம்	
காப்பத்தடை	70
பத்தாம் அத்தியாயம்	
பேண்கள் விடுதலைக்கு 'ஆண்மை' அழியவேண்டும்	74

பிரசுரிப்போர் முன்னுரை

பகுத்தறிவு, நல்வாழ்க்கை, மனித ஜீவ அபிமானம் முதலியவைகளை அதித்தீவிராமாய்ப் பிரச்சாரங்கு செய்யத் தோன்றிய சுயமரியாதை இயக்கத்தின் வெளியிடாக 'பெண் ஏன் அடிமையானாள்?' என்னும் இந்நூல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

உலக ஜனத் தொகையில் ஒரு பாதியாய், மக்களின் தோற்றத்திற்கு நிலைக்களானாய் விளங்கும் பெண்ணுவாகு கற்பு, காதல், விபச்சாரம், கைம்மை, சொத்துரிமை இன்னை முதலிய கட்டுப்பாடுகள் என்னும் விலங்குகளால் தனையப்பட்டு மூடந்மிக்கை என்னும் அந்தகார இருளில் அகப்பட்டுக் கொண்டு அல்லறப்பட்டு வருவது மக்களின் உலக விடுதலைக்கும், வருங்கால மக்களின் பகுத்தறிவு வளர்ச்சிக்கும், சுயமரியாதைக்கும் தடையாயிருப்பதை எண்ணிப் பகுத்தறிவுச் கட்டராளி காட்டி, கட்டுப்பாடு என்னும் விலங்கையொடித்து கர்ப்பத்தடை, சொத்துரிமை முதலியவைகளைப் பெற்று, சுதந்திரம் பெற இந்நூல் பெண்ணுவாகில் ஒர் தலைக்குப் பூட்சியை உண்டாக்கச் சிறந்த கருவியாகும்.

இந்நூலில் கண்ட அபிப்பிராயங்களே பெரிதும் பெண்கள் சம்பந்தமாய் இந்திய பகுத்தறிவாளர்களாகிய சுயமரியாதைக்காரர்களின் அபிப்பிராயங்கும், எனெனில், இந்நூல் சுயமரியாதை இயக்க ஸ்தாபகர் பெரியார் ஈ.வெ. ராமசாமி அவர்களால் பல சந்தர்ப்பங்களில் எழுதப்பட்டவைகளைத் திரட்டி வெளியிடுவதாகும்.

பெண்கள் விடுதலையின் பேரிலும், பகுத்தறிவு வளர்ச்சியின் பேரிலும் அவாக்கொண்ட தோழர்கள் பெண்ணுரையினை பேண தர்க்க ரீதியாய் எழுதப் பெற்ற இந்நூலை வாங்கிப் படிப்பதோடு மட்டுமல்லது, நாடெங்கும் பரவும்படி செய்வார்களென்றும் பெரிதும் நம்புகிறோம்.

- பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரச்சார நிறுவனம்

முகவுரை

"பெண் என் அடிமையானாள்?" என்னும் இப்புத்தகத்தில் கண்ட விஷயங்களுக்குப் பிரகரிப்போரின் விருப்பம் முகவுரை என்று சில வரிகளாவது எழுதவேண்டியது அவசியமென்றே கருதுகிறோம். எனெனில், இதில் கண்ட விஷயங்கள் இதுவரை மக்களிலே இருந்து வருகின்ற உணர்ச்சிகளுக்கும், ஆதாரங்களுக்கும், மனிற சமூகக் கட்டுப்பாடு, ஒழுக்கம், ஆசாரம், மதக்கொள்கை, சாஸ்திர - விதி என்னவாலியவற்றிற்கும் பெரிதும் முரணாகவும், பூச்சித்தங்களும் போன்ற தலைக்கு மாறுபாடான அபிப்பிராயங்கள் கொண்டதாகவும் சாதாரண மக்களுக்குக் காணப்படுமாதாலும், இப்படிப்பட்ட மக்களிடம் வெறும் நியாய உறுதியையும், பகுத்தறிவு உறுதியையும் கொண்டு ஒரு விஷயத்தை மெப்பித்துப் பகுத்திவிடலாம் என்று என்னிலிட முடியாது. மேலும் ஒரு அபிப்பிராயமானது எவ்வளவு நியாயமான தாணாலும், பகுத்தறிவுக்கும், ஆராய்ச்சிக்கும் விளங்க முந்த உண்மையானாலும், பழக்க வழக்கத்தைச் சொல்லியோ, சாஸ்திர ஆதாரத்தைச் சொல்லியோ, மதக் கொள்கையைச் சொல்லியோ வெகு சுவபத்தில் யாரும் ஒரு சிறு பகுத்தறிவு ஞானமோ, நடுநிலை வட்சியமோ இல்லாது ஆட்சேபித்து மறுப்புக்கூறி, அதற்குப் பறிப்பை உண்டாக்கிவிடலாம் என்பதோடு, அம்மறுப்புகளையும், பறிப்புகளையும் ஏற்றுக் கொள்ளும்படியாக பார மக்களைச் சுவபத்தில் செய்துவிடலாம் ஆதலால், இதற்குத் தக்க சமாதானம் சொல்லி மெய்ப்பிக்க வேண்டியிருக்கிறது. எனவே, அதற்காக முகவுரை என்னும் போரால் சில வரிகளை எழுதுகிறோம்.

இப்புத்தகத்தில் முதலாவது ஆத்தியாயமாகிய கற்ப என்னும் விஷயத்தின் முக்கியக் கருத்தெல்லாம் மக்கள் ஆண் - பெண் என்ற இரு சாராாரில் பெண்களுக்கு மாத்திரமே அது (கற்ப) வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கிறதென்றும், இல்லவலியுறுத்தலே பெண்களை அடிமையாக்குவதற்குப் பெரிதும் காரணமாய் வந்திருக்கிறதென்றும், ஆண் - பெண் இருவரும் சரிசமான கதந்திரத்துடன் வாழுவேண்டும் என்கிற நிலைமை ஏற்படவேண்டுமானால், மேற்கண்ட கற்ப என்பதன் அடிப்படையான வட்சியமும், கொள்கையும் மாற்றப்பட்டு அது விஷயத்தில் ஆண், பெண் இருவருக்கும் ஒன்று போன்ற நீதி ஏற்படுத்தவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துவதாகும்.

இரண்டாவது ஆத்தியாயமான 'வள்ளுவரும் - கற்பம்' என்னும் ஆத்தியாயத்தின் நூக்கமென்னவென்றால், நீதி நூல்கள் என்பகைகள் எப்படிப்பட்ட பெரியோர்களால் எழுதப்பட்டங்கள் என்றாலும் அவை அக்கால நிலைமையும், எழுதப்பட்ட கூட்டத்தின் சுவகரியங்களையும் அஜங்கித்து எழுதப்பட்டதென்றும், மற்றும் ஒரு நீதியானது எக்காலத்தும் எல்லாத் தேசத்திற்கும், எல்லாக் கூட்டத்தாருக்கும் சுவகரியமாகவும், பொதுவாயும் இருக்கும்படியாக எழுத முடியாதென்றும், ஆதலால் எந்தக் கொள்கையும் எக்காலத்தும், எல்லாத் தேசத்திற்கும், எல்லோருக்கும் சுவகரியமாயிருக்குமென்றும்

கருதி, கண்மூடித்தனமாய், குரங்குப் பிடிவாதுமாய்ப் பின்பற்றக் கூடாது என்றும் வலியுறுத் ஏழுதப்பட்டதாகும்.

முன்றாவது அத்தியாயமான 'காதல்' என்பது ஒரு தெய்வீகச் சக்தியால் ஏற்பட்டதென்றும், அது என்றும் மாற்றப்பட முடியாததென்றும், ஆதலால், ஒரு நடவடிக்காதல் என்பது ஏற்பட்டிருால், எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் பிறகு அதை யாற்றிக் கொள்ளக் கூடாதென்றும் சொல்லப்படும் நிர்ப்பந்தக் காதலவைப் பொய்யென்று எடுத்துக்காட்டவும், காதல் என்பது ஒரு ஆசையென்றும், அந்த ஆசை ஏற்படவும் மறைந்து போகவுமான தன்மை கொண்டதென்றும், அதுவும் ஆசைப்படுவார்கள் திருப்தியையும், நலத்தையும், பலத்தையுமே அஸ்திவாராய்க் கொண்டதே ஒழிய, வேறைதையும் பொறுத்ததல் என்றும் எடுத்துக்காட்ட ஏழுதப்பட்டதாகும்.

நான்காவது அத்தியாயமாகிய 'கல்யாண விடுதலை' என்பது அதுபோலவே, அதாவது, கல்யாணம் என்பது ஆண் - பெண் இவர்களுடைய வாழ்க்கை சுவகுரியத்திற்கேற்பட்ட ஒரு ஒப்பந்த விழாவே ஒழிய, அதில் எவ்விதத் தெய்வீகத் தன்மை என்பதும் இருக்க நியாயமில்லை என்பதையும், அப்படிப்பட்ட கல்யாணம் என்பதும் இருந்தால் கருணைய வாழ்க்கைச் சுவகுரியத்திற்கு ஒத்துவரவில்லையாலால், அது செய்துவிடத் தக்கதே என்பதையும் விளக்க எழுதப்பட்டதாகும்.

அய்ந்தாவது அத்தியாயமாகிய 'மறுமணம் தவறல்ல' என்பதும், முன் அத்தியாயத்தை அனுசரித்தும் ஒருதார் கல்யாணம் செய்தோர் மறுவடியும் கல்யாணம் செய்துகொண்டால், செய்துகொள்வது தவறு என்று சொல்வதைக் கண்டித்தும், கல்யாணம் என்பது முன் குறிப்பிட்டதுபோல ஆண் - பெண் இருவர் வாழ்க்கை சுவகுரியத்திற்கும், சந்தோசத்திற்கும் ஏற்றதே ஒழிய வேறில்லை என்றும், அது அப்படி இல்லாமல் போகுமாயின், ஒரு நடவடிக்கை என்பதும் செய்துகொண்டோமே, இன்னாடு பேரும் உயிருடன் இருக்கிறோமே; இனி எப்படி இதில் யாராவது ஒருவர் மறுமணம் செய்துகொள்வது என்ற மயங்காமலும், இந்திலையில் முன் மனம் செய்துகொண்ட பெண்ணின் கதியோ, அல்லது ஆணின் கதியோ என்ன ஆவது என்பதாய்க் கருதி ஒருவருக்கு அசுவகுரியம் ஏற்படுமே என்பதற்காக ஒருவர் கஷ்டப்படுவது என்பதைக் கண்டிக்கவும், மறுமண முறையை இருவரும் கைக்கொண்டால் யாருக்கும் கஷ்டம் ஏற்படாது என்பதை வலியுறுத்தவும், இள்ளின்ன சந்தர்ப்பங்களில் மறுமணம் செய்துகொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தும் விளக்கவும் எழுதப்பட்டதாகும்.

ஆராவது அத்தியாயமானது 'விபச்சாரம்' என்னும் தலைப்புக் கொண்ட அத்தியாயம், விபச்சாரம் என்றும் குற்றம் சுமத்தப்படுவதானது பெண்ணுக்கே உரியதாயிருக்கின்றதே தலை, அது உலக வழக்கில் ஆறுஞ்குச் சம்பந்தப்படுவதில்லை என்றும், இதனால் ஆண்கள் தாராளமாய் விபச்சாரம் செய்யவும், ஆதனால் பெண்களுக்குக் கஷ்டம், நஷ்டம், வியாதி, வாழ்க்கை இன்பமின்னும் முதலிய துங்பங்கள் ஏற்பட இடமாகின்றதென்றும், விபச்சாரம் என்பது எந்தப் பொருளிலாவது குற்றமாகுமானால், அது இருபாலாருக்கும் சமமாய் இருக்கவேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தவே அநேக தத்துவ அனுபவ உண்மைகளைக் கொண்டு எழுதப்பட்டதாகும்.

எழுாவது அத்தியாயமாகிய 'விதுவைகள் நிலைமை' என்னும் தலைப்புக்கொண்ட அத்தியாயமானது பெண்கள் விதுவைத் தன்மையால் அனுபவிக்கும் கொடுமையை

எடுத்துக்காட்டவும், அவர்களுக்கு மறுமணம் செய்யவேண்டியது அவசியம் என்பதை வலியுறுத்தவும் எழுதப்பட்டதாகும்.

எட்டாவது அத்தியாயமாகிய 'சொத்துரியை' என்னும் தலைப்புக் கொண்ட அத்தியாயமானது பெண்களுக்குச் சுதந்திரம் ஏற்படவேண்டுமானால், அவர்கள் ஆண்களுடைய அடிமைகள் அல்லவன்றும், ஆண்களைப்போலவே வாழ்க்கையில் சகல துறைகளிலும் சம அந்தப்புதூரையவர்கள் என்று சொல்லப்பட வேண்டியவர்களானால், உலகச் செல்வங்களுக்கும், போக போக்கியங்களுக்கும் ஆண்களைப்போலவே பெண்களும் உடையைளராக வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தவும், பெற்றோர்களுடைய சொத்துகளுக்குப் பெண்களும் ஆண்களைப் போலவே பங்குபெற உரிமையுடையவர்கள் ஆகவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தவும் எழுதப்பட்டதாகும்.

ஒன்பதாவது, பத்தாவது அத்தியாயங்களாகிய 'கர்ப்பத்தடை' 'பெண்கள் விடுதலைக்கு ஆண்மை அழியவேண்டும்' என்கிற தலைப்புகளை முறையே கொண்ட அத்தியாயங்களான வை கர்ப்பத்தினாலும், பின்னால்களைப் பெறுவதனாலும் பெண்களுக்கு ஏற்படும் சுஷ்டங்களையும், அடிமைத்தனங்களையும் எடுத்துக்காட்டவும், மற்றும் பின்னால்களை அதிகமாகப் பெறுவதனால் ஆண் - பெண் இவர்களுக்குள்ள கஷ்டங்களையும் எடுத்துக்காட்டுவதுடன், பெண்கள் நலத்துக்கு ஆண்களால் - ஆண்கள் முயற்சியால் ஒரு நாளும் நாள்மை ஏற்பட்டுவிடாது என்றும், பெண்கள் தங்களை ஆண்களுக்கு அடிமையாக இருக்கவே கடவுள் படைத்தார் என்பதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் எண்ணாத்தை அடியோடு விட்டுவிட்டு, தாங்களும் ஆண்களுக்குச் சமமானவர்கள் என்றும், எவ்விதத்திலும் தாந்தவர்கள் அல்ல என்றும் கருதிக்கொண்டு தங்களுக்குத் தாங்களே பாடுபடவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தவே எழுதப்பட்டவையாகும்.

ஆகவே, இந்தப் புந்தகத்தில் கண்ட மேற்படி பத்து அத்தியாயங்களும் பெண்கள் எந்தெந்தக் காரணங்களால் அடிமைப்படுத்தப்பட்டார்கள் - அடிமையானார்கள் - அடிமைகளாக இருந்து வருகிறார்கள் என்பதை எடுத்துக்காட்டி, எந்தக் காரணங்களியங்களால் அவர்கள் (பெண்கள்) அடிமைத்தனங்திலிருந்து விடுபட்டுச் சுதந்திரமங்களாக வாழுமிடும் என்பதை எடுத்துக்காட்டவுமான கருத்தை முக்கியமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டவையாகும்.

அன்றியும் இப்பத்தக்கக் கருத்துகள் இன்றைய நிலையில், எந்த மதத்திற்கும், எந்தத் தேச மக்களுக்கும், எந்த சமூகத்தாருக்கும் பயணப்பட்டாகவேண்டும் என்பதே நமது கருத்தாகும். ஆதலால், இப்பத்தகத்தினுப் பெண் மக்கள் மாத்திரம் ஆல்லாமல், பெண்களிடம் ஜீவகாருண்யமும், சமத்துவ உணர்ச்சியும் கொண்ட எல்லா ஆண் மக்களும் வாங்கிப் படித்துப் பார்த்துத் திருந்தவேண்டியது அவசியம் என்றே கருதுகிறோம்.

பெண் ஏன் அடிமையானாள்?

முதல் அத்தியாயம்

கற்பு

கற்பு என்ற வார்த்தையைப் பகுபதமாக்கிப் பார்ப்போமானால், கவல் என்பதிலிருந்து வந்ததாகவும், அதாவது படி - படிப்பு என்பதுபோல் கல் - கற்பு என்கின்ற இலக்கணம் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. அன்றியும், "கற்பெணப்படுவது சொற்றிற்ம்பானம்!" என்கிற வாக்கியைப்படி பார்த்தால் கற்பு என்பது சொல் தவறானமை; அதாவது, நாணயம், சத்தியம், ஒப்பந்தத்திற்கு விரோதமில்லாயல் என்கின்றதான் கருத்துகள் கொண்டதாக இருக்கிறது.

அதைப் பகாப்யதமாக வைத்துப் பார்த்தால், மகளிர் நிறை என்று காணப்படுகின்றது. இந்த இடத்தில் மகளிர் என்பது பெண்களையே குறிக்கும் பதமாக எப்படி ஏற்பட்டது என்பது விளங்கவில்லை. நிறை என்கின்ற சொல்லுக்குப் பொருளைப் பார்த்தால் அறிவின்மை, உறுதிப்பாடு, கற்பு என்கின்ற பொருள்களே காணப்படுகின்றன. கற்பு என்பது பெண்களுக்கு மாத்திரம் சம்பந்தப்பட்டது என்பதற்குத் தக்க ஆதாரம் கிடைக்காவிட்டாலும், அழிவில்லாதது, உறுதியுடையது என்கின்ற பொருள்களே காணக் கிடைக்கின்றன.

அழிவில்லாதது என்கின்ற வார்த்தைக்கு, கிரமமான கருத்துப் பார்க்கும்போது, இந்த இடத்தில் சுத்தம் அதாவது கெடாதது, மாசற்று என்பதாகத்தான் கொள்ளலாம். இந்த சுத்தம் என்கின்ற வார்த்தையும், கெடாதது என்கின்ற கருத்தில்தான் ஆங்கிலத்திலும் காணப்படுகிறது. அதாவது, சேஸ்டிடி (Chastity) என்கின்ற ஆங்கில வார்த்தைப்படி வர்ஜினிடி (Virginity) என்பதே பொருள் ஆகும். அதை அந்தப் பொருளின்படி பார்த்தால் இது ஆஜுக்கென்றோ, பெண்ணுக்கென்றோ சொல்லாமல் பொதுவாக மனித சமூகத்திற்கே - எவ்வித ஆண், பெண் புணர்ச்சி சம்பந்தமே சிறிதும் இல்லாத பரிகத்தத் தன்மைக்கே உபயோகப்படுத்தி இருக்கிறது என்பதைக் காணலாம். ஆகவே, கற்பு என்பது பெண்களுக்கு மாத்திரம் சம்பந்தப்பட்டதல்ல என்பதும்; அதுவும் ஆணோ, பெண்ணோ ஒரு தடவை கலந்த பிறகு எவ்வளவு கத்தமாயிருந்தாலும் கற்புப் போய்விடுகிறது என்கின்ற கருத்துக் கொள்ளக்கூடியதாயுமிருக்கின்றது. ஆணால், ஆரிய பாண்டியில் பார்க்கும்போது மாத்திரம் கற்பு என்கிற வார்த்தைக்கு அடிமை என்ற கருத்து நுழைக்கப்படுகின்றது என்பது எனதுபிப்பிராயம். அதாவது பதினெட்டுக் கடவுளாகக் கொண்டவள், பதிக்கு அடிமையாய் இருப்பதையே விரதமாகக் கொண்டவள், பதினெட்டுத் தவிர வேறு யானாயும் கருதாதவள் எனப் பொருள் கொடுத்திருப்பதுடன் பதி என்கின்ற வார்த்தைக்கு அதிகாரி, எஜுமான், தலைவன் என்கின்ற பொருள் இருப்பதால் அடிமைத்தன்மையை இவ்வார்த்தை புலப்படுத்துகின்றது. ஆணால், தலைவி என்ற பதத்திற்கும், நாயகி என்ற பதத்திற்கும் மனைவி என்று பொருள் குறிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், அது அன்பு கொண்ட நிலையில் மாத்திரம் ஆணையும், பெண்ணையும் குறிக்கின்றதேயொழிய, வாழ்க்கையில் கட்டுப்பட்ட பெண்களுக்குத் தலைவி என்கின்ற வார்த்தை, அதன் உண்மைக் கருத்துடன் வழங்கப்படுவதில்லை. நாயகன் - நாயகி என்கின்ற சமத்துவமுள்ள பதங்களும், கதைகளிலும், புாணங்களிலும் ஆண் - பெண் இச்சைகளை உணர்த்தும் நிலைகளுக்கே மிகுநியும் வழங்கப்படுகின்றன. ஆகவே, காமத்தையும், அன்பையும் குறிக்குங் காலங்களில் சமத்துவப் பொருள் கொண்ட நாயகர் - நாயகி, தலைவர் - தலைவி என்ற வார்த்தைகளை உபயோகித்துவிட்டு, கற்பு என்ற நிலைக்கு வரும்போது அதைப் பெண்களுக்கு மாத்திரம் சம்பந்தப்படுத்தி, பதி ஆகிய

எழுமானனையே கடவுளாகக் கொள்ளவேண்டுமென்ற கருத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்த இடத்தில் நமது திருவள்ளுவரின் நிலைமையும் எனக்குச் சற்று மயக்கத்தையே தருகிறது. அதாவது, குறளில் வாழ்க்கைத் துணை நலத்தைப்பற்றிச் சொல்ல வந்த 6-ஆம் அத்தியாயத்திலும், பெண் வழிச் சேரல் என்பதைப்பற்றிச் சொல்லவந்த 9-ஆவது அத்தியாயத்திலும், மற்றும் சில தனி இடங்களிலும் பெண்கள் விடையத்தில் மிக்க அடிமைத் தன்மையும், தாழ்ந்த தன்மையும் புகுத்தப்பட்டிருப்பதாகவே எண்ணாக் கிடக்கின்றன. தெய்வத்தைத் தொழுாமல் தன் கொழுநளாகிய தன் தலைவரைத் தொழுகின்றவன் மனமுடையப் பெய்யென்றால் பெய்யும் என்றும்; தன்னாக் கொண்டவன் என்றும் இம்மாதிரியான பல அடிமைக்குக்கந்த கருத்துகள் கொண்ட வாசகங்கள் காணப்படுகின்றன. இவ்விடையத்தில் மாறுபட்ட அபிப்பிராயம் கொள்ளுவோர் மேற்கண்ட இரண்டு அத்தியாயங்களையும் 20 குறளையும் உரைகளைக் கவனியாமல் மூலத்தை மாத்திரம் கவனிக்கும்படி வேண்டுகிறேன். அப்படிப் பார்த்த பிறகு, இந்த இரண்டு அதிகாரங்களும் அதாவது, “வாழ்க்கைத் துணை நலம்” அதிகாரமும், “பெண் வழிச் சேரல்” அதிகாரமும் குற்றமற்றது என்பதாக யார் வந்து எவ்வளவு தூரம் வாதிப்பதானாலும், கடைசியாக, திருவள்ளுவர் ஒரு ஆணாயில்லாமல் பெண்ணாயிருந்து இக்குறள் எழுதியிருப்பாரானால் இம்மாதிரிக் கருத்துகளைக் காட்டியிருப்பாரா? என்பதையாவது கவனிக்கும்படி வேண்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதுபோல, பெண்களைப்பற்றிய தர்மசாஸ்திரங்கள் என்பதும், பெண்களைப்பற்றிய நூல்கள் என்பதும் பெண்களால் எழுதப்பட்டிருக்குமானாலும் அல்லது கற்பு என்கின்ற வார்த்தைக்குப் பெண்களால் வியாக்கியானம் எழுத ஏற்பட்டிருந்தாலும் கற்பு என்பதற்கு, “பதிவிரதம்” என்கின்ற கருத்தை எழுதியிருப்பார்களா? என்பதையும் யோசித்துப் பார்க்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கற்பு என்பதற்குப் “பதிவிரதம்” என்று எழுதிவிட்டதன் பலனாலும், பெண்களைவிட ஆண்கள் செல்வம், வருவாய், உடல் வலிவு கொண்டவர் களாக ஆக்கப்பட்டுவிட்டதாலும், பெண்கள் அடிமையாவதற்கு, புருஷர் மூர்க்களாகி கற்பு என்பது தங்களுக்கு இல்லை என்று நினைப்பதற்கும் அனுகூலம் ஏற்பட்டதே தவிர வேறில்லை.

தவிர, புருஷர்கள் கற்புடையவர்கள் என்று குறிக்க நமது பாண்டிகளில் தனி வார்த்தைகளே காணாமல் மறைப்பட்டுக் கிடப்பதற்குக் காரணம் ஆண்களின் ஆதிக்கமே தவிர வேறில்லை.

இந்த விஷயத்தில் உலகத்தில் ரஸ்யா தவிர, வேறு நாடோ, வேறு மத்தோ, வேறு சமூகமோ யோக்கியமாய் நடந்து கொண்டிருக்கிறது எனச் சொல்ல முடியாது. உதாரணமாக அப்ரோடியிய தேசத்தில் பெண்களுக்குப் பலவித சுதந்திரங்கள் இருப்பதுபோல் காணப்பட்டாலும் புருஷன் பெண் சாதி என்பதற்காக ஏற்பட்ட பதங்களிலேயே உயர்வு தாழ்வுக் கருத்துகள் நுழைக்கப்பட்டிருப்பதுடன், சட்டங்களும் புருஷனுக்கு அடங்கி நடக்கவேண்டியதாகவே ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

மற்றும் சில சமூகங்களில் பர்தா என்றும், கோஷா என்றும், தினர் என்றும் அதாவது பெண்கள் அறைக்குள் இருக்கவேண்டியவர்கள் என்றும், முகத்தை மூடிக்கொண்டு வெளியில் போகவேண்டியவர்கள் என்றும் ஏற்படுத்தப்பட்ட கொள்கைகளும், புருஷன் பல பெண்களை மணக்கலாம்; பெண்கள் ஏக்காலத்தில் ஒரு புருஷனுக்கு மேல் கட்டிக்கொண்டு வாழுக்கூடாது என்ற கொள்கையும் நம் நாட்டில் ஒரு தடவை புருஷன் பெண் சாதி என்கின்ற சொந்தம் ஏற்பட்டுவிட்டால், பிறகு அந்தப் பெண்ணுக்கு சாகும்வரைக்கும் வேறு எந்தவித சுதந்திரமும் இல்லையென்றும், புருஷன் அப்பெண்ணின் முன்பாகவே பல பெண்களைக் கட்டிக்கொண்டு கூடி வாழலாம் என்றும், புருஷன் தன் மனைவியை தன்னுடைய வீட்டில் வைத்துக்கொண்டு அவளுடன் ஒன்றித்து வாழாமலிருந்தும்கூட மனைவி புருஷனைச் சாப்பாட்டிற்கு மாத்திரம் கேட்கலாமேயாழிய, இன்பத்திற்கோ, இச்சையைத் தீர்ப்பதற்கோ அவனைக் கட்டுப்படுத்த உரிமை இல்லை என்று கட்டுப்பாடுகள் இருந்து வருகின்றன.

இந்நிலை சட்டத்தாலும், மதத்தாலும் மாத்திரம் ஏற்பட்டதென்று சொல்வதைக்கிடிற்கவராற்றி ஜென் தூயாதூயம் கரும்பக்கூறுமிருந்துவிடுவதற்கு சொல்லவேண்டும். அநேக வருட பழக்கங்களால் தாழ்ந்த சாதியார் எனப்படுவோர் எப்படித் தாங்கள் தாழ்ந்த வகுப்பார் என்பதையும்

ஒப்புக்கொண்டு, தாமாகவே கீழ்ப்படியவும், ஒடுங்கவும், விலங்கவும் முந்துகின்றார்களோ, அதுபோலவே, பெண் மக்களும் தாங்கள் ஆண் மக்களின் சொத்துக்களென்றும், ஆண்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களென்றும். அவர்களது கோபத்திற்கு ஆளாகக் கூடாதவர்கள் என்றும் நினைத்துக் கொண்டு, சம்மதா, நற்செய்யூரூபு தமிழகங்களாகவாக, உண்ணமொயாக, பெண்கள் விடுதலை வேண்டுமொனால், ஒரு பிறப்புக்கொரு நீதி வழிப்பகும் நிர்ப்பந்தக் கற்புமுறை ஒழிந்து, இரு பிறப்பிற்கும் சம்மான கயேச்சைக் கற்பு முறை ஏற்பட வேண்டும். கற்புக்காகப் பிரியமற்ற இடத்தைக் கட்டி அழுது கொண்டிருக்கச் செய்யும்படியான நிர்ப்பந்தக் கல்யாணங்கள் ஒழியவேண்டும்.

கற்புக்காக புருஷனின் மிருகச் செயலைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்கின்ற கொடுமையான மதங்கள், சட்டங்கள் மாயவேண்டும்.

கற்புக்காக மனத்துள் தோன்றும் உண்மை அன்றை, காதலை மறைத்துக்கொண்டு, காதலும், ஆன்பும் இல்லாதவனுடன் இருக்கவேண்டும் என்கின்ற சமூகக் கொடுமையும் தழியவேண்டும்.

எனவே, இக்கொடுமைகள் நிங்கின் இடத்தில் மாத்திரமே மக்கள் பிரிவில் உண்மைக் கற்றை, இயற்கைக் கற்றை, சுதந்திராக் கற்றைகள் காணலாமே ஒழிய நிர்ப்பந்தங்களாலும், ஒரு பிறப்புக்கொரு நீதியாலும், வலிநை கொண்டவன் வலிநையற்றவனுக்கு எழுதி வைத்த தர்மத்தாலும் ஒருக்காலும் காண முடியாது என்பதுடன், அழையக் கற்றையும், நிர்ப்பந்தக் கற்றையும் தான் காணலாம். ஆன்றியும், இப்மாதிரியான கொடுமையைவிட வெறுக்கத்தக்க காரியம் மனித சமூகத்தில் வேறொன்று இருப்பதாக என்னால் சொல்ல முடியாது.

கிரண்டாம் அத்தியாயம்

வள்ளுவரும் கற்பும்

கற்பு என்ற நமது கட்டுரைக்கு மறுப்பாக திருக்குறளை மேற்கோளாகக் காட்டி, நமது தோழர் ஒரு நீண்ட மறுப்பு எழுதியுள்ளார்.

அதில் நாம், “வள்ளுவர் ஒரு பெண்ணாக இருந்து குறள் எழுதி யிருந்தால், இக்கருத்துக்களைக் கூறியிருக்கமாட்டார்” என்று குறிப்பிட்டிருந்ததற்கு நமது தோழர் அதை ஒருவாறு ஒப்புக்கொண்டு, ‘தன்னவங் கொண்ட கூட்டத்தார் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையானால் நீதியானது அந்தியாகி விடுமோ! என்று பதில் கூறியிருக்கிறார்.

இங்குப் பெண்களைத் தன்னவங்கொண்ட கூட்டத்தார் என்று குறிப்பிட்டது பெண்களுக்கு நீதி வழங்கியதாகுமா? என்பதை யோசிப்ப தோடு, பெண்கள் தர்மம் என்று எழுதுவதில் ஆண்கள் இம்முறையைக் கொண்டு பிரவேசிப்பது தன்னவங்கொண்டதாகாதா? என்பதையும் சிற்றிக்க வேண்டுகிறேன்.

(இந்த இடத்தில் “கருத்து” இன்னது என்பதை முடிவுகட்டா விட்டாலும்) “தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த - வாழுகின்ற பெண்ணாசிகிஞும்

அக்கருத்துகளை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்று எழுதியிருக்கின்றார். எந்த பெண்ணாரசியாகிலும் தம்மை ஆண் பிறவிக்கடிலை என்றாவது, தாம் அப்பிறவிக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள் என்றாவது, ஆண் தன்மையைவிட பெண் தன்மை ஒரு கடுகளாவாவது தாழ்ந்தது என்றாவது என்னிக் கொண்டிருப்பார்களானால் அவர்கள் யாராயிருந்தாலும் அவர்களை பெண்ணாரசி என்று சொல்ல நாம் ஒருக்காலும் ஒப்போம்.

‘பல தலைமுறைப் பழக்கத்தால் பெண்கள் அக்கருத்துகளை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர்’ என்று நாம் எழுதியிருப்பதும், அதைத் தாழ்ந்தப்பட்டவர்கள் தங்கள் தாழ்ந்த நிலையை ஏற்றுக்கொள்வது போலாகும் என்பதற்கு ஒப்பிட்டு, நாம் எழுதியிருப்பதும், “தாய்மார்களைப் பழித்துக் கூறியதாகும்” என்று நமது தோழர் கூறியிருக்கிறார்.

அதற்குக் காரணம் காட்டுவதில், “தாழ்ந்தப்பட்டவர்களுக்கு அறிவு வளர்ச்சிக்குரிய சாதனங்கள் கிடைக்கவொட்டாமல் செய்துவிட்டதால் அன்னார்கள் அறியாமை உடையவராகிவிட்டார்கள். பெண்களுக்கு அது பொருந்தாது” என்றும் நமது தோழர் சொல்லுகிறார்.

இதை அவர் ஆராய்ச்சியுடன் கூறியிருப்பதாக நமக்கு விளங்க வில்லை. ஏனெனில், எந்தக் காலகத்தில் தாழ்ந்தப்பட்டவர்கள் என்கின்ற கூட்டம் ஏற்பட்டதோ, எந்தக் காலத்தில் எந்தக் கூட்டத்தார்கள் தாழ்ந்தப்பட்டோருக்கு அறிவு வளர்ச்சிக்குரிய சாதனங்கள் இல்லாமல் செய்தனரோ அக்காலத்திலேயே அந்தக் கூட்டத்தாராலேயே பெண் மக்களுக்கும் அறிவு வளர்ச்சிக்குரிய சாதனங்கள் இல்லாமல் செய்யப்பட்டு, தாழ்ந்தி அடக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை என் நமது தோழர் உணர முடியவில்லை என்பதும் நமக்கு அறிய முடியவில்லை.

தவிர, பெண்களின் அறிவுத் திறத்திற்கு உதாரணமாக இவர் ஒரு அவ்வைப்பிராட்டியை எடுத்துக்காட்டுகின்றார். அதே முச்சில் திருவள்ளுவரையும் எடுத்துக்காட்டியிருப்பாரானால், தாழ்ந்தப்பட்டவர்களுக்குள்ளும் ஏதோ ஒருவருக்கு அறிவு வளர்ச்சி இருந்து வந்தது என்பதை ஒத்துக்கொண்டிருப்பார். எனவே, நாம் ஒன்றிரான்டு பெண்ணாரசிகளைப் பற்றிப் பேச வரவில்லை என்பதையும் தற்காலத்தில் வாழும் நூற்றுக்குத் தொண்ணுாற்றொன்பதே முக்காலே மூன்று வீசம்

வீதமுள்ள பெண்களைப்பற்றிப் பேசுகின்றோம் என்பதையும் உணர வேண்டுகின்றோம்.

இப்படிச் சொல்லுவதால், நாம் தாம்மார்களையே பழித்துக் கூறியதாகுமானால், நமது தோழர் சொல்லதிலிருந்து அவர் “தாழ்ந்த சாதி” என்பவர்களைப் பழித்துக் கூறியதாக ஏற்படவில்லையா? என்று வினாவுகின்றோம்.

தவிர, அவ்வைப் பிராட்டியாரும் திருவள்ளுவரையே அரண் செய்கின்றார் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக அவ்வையாரின் ‘தையல் சொற்கேளோல்’ என்கின்ற முதுமொழியை எடுத்துக்காட்டி, அதற்கு அராணாக வள்ளுவரின் “பெண் வழிச் சேரவ்” என்கின்ற வாக்கைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். “பேதமை என்பது மாதர்க்கணிகலம்” என்கிற பிராட்டியாரின் முதுமொழியையும் கூடவே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இதனால் நமது தோழர் தனது கடைசி ஆயத்தைத் தெரியும்கின்றார் என்றே கூறவேண்டியிருக்கிறது. பெண்களும் பகுத்தறிவானா - சிந்தனா சக்தியுள்ள மனித ஜீவன்தான் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளும் எவரும் இம்முன்றையும் ஒருக்காலும் நடுவுறிவைமை உள்ளவர் வாக்கென்றோ, உண்மையை ஆராய்ந்த அறிவுடேயோர் வாக்கென்றோ ஒப்புக்கொள்ள முடியாதென்பதே நமது துணிடி. அங்ஙனமில்லையாயின், அவ்வக்கால நிலைக்கேற்றதென்றாவது சொல்லியாகவேண்டும். இங்கு, சற்று வாசகர்களுக்குச் சங்கடமுண்டாகும் என்பது நமக்குத் தெரியும்; ஆகிலும் குற்றமில்லை; முதலாவது அவ்வையும், வள்ளுவரும் சகோதார்கள் என்பது ஒரு கதை. ஆதி என்கின்ற புலைச்சிக்கும், பகவன் என்கின்ற பார்ப்பானுக்கும் பிறந்த பிள்ளைகள் ஏழில் இவர்கள் இருவர் என்று அக்கதையே சொல்லுகின்றது. இவற்றுள் மற்றொரு விசேடமென்ன வென்றால், மேற்கண்ட ஆதிக்கும், பகவனுக்கும் புணர்ச்சி முடிந்ததும் பிள்ளை பிறந்ததாகவும், அதை அங்கேயே போட்டுவிட்டுப் போய்விட்டதாகவும் அக்கதை கூறுகின்றது. இது சம்பந்தமாக மற்றும் பலப்பல கதைகளும் உண்டு. அன்றியும், மற்றும் பலப் பல அவ்வைகள் இருந்தார்கள் என்றும் சீவர் கூறுவார்கள். எனினும், இது விஷயத்தில் புராணாக் கூற்றையும், தெய்வீக மூட நம்பிக்கையையும் சற்று ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, மேற்கண்ட

நீதி வாக்கியங்களும், குறன்களும் யாரால் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அதையும் கவனியாமல், மேற்படி வாக்கியங்களை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு, அதுபோன்ற மற்ற வாக்கியங்களுக்குப் பொருள் காணுவதுபோலவே இவைகளுக்கும் பகுத்தறிவைக் கொண்டு பொருள் காணுவதோமோனால் மேற்கண்ட முதுமொழிகளின் கருத்தான் "பெண்கள் சொல்லைக் கேட்கக்கூடாது" என்பதும், "அறியாமை என்பது பெண்களது ஆய்வனம்" அதாவது, அவர்களின் தன்மைக்கு ஏற்றது என்பதும், "பெண்கள் இஷ்டப்படி நடக்கக்கூடாது" என்பதுமே பொருளாகி விளங்குகின்ற கருத்துகள்தான் காணக் கிடக்கும். இனி இதற்கு விசேட உணர்களும் தத்துவார்த்தங்களும் பலப்பல சொல்ல பல வித்துவான்கள் முந்தக்கூடும் ஆனாலும், தத்துவார்த்தமும், விசேட உரையும் சொல்ல முடியாத சப்தங்களும் எழுத்துகளும், வாக்கியங்களும், செய்யுள்களும் உலகத்தில் கிடைப்பது அரிது என்பது யாவரும் அறிந்ததாகும். ஆதலால், இதற்கு மாத்திரம் தத்துவார்த்தமும், விசேட உரையும் கொண்டு பொருள் கூற வாவேண்டிய காரணம் அறிவாளிகளால் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய தாகாது அவ்வை முதுமொழியும், வள்ளுவர் குறஞ்சு யார் சொன்னார்கள் என்பது இங்குக் காணவேண்டிய விஷயமெல்ல மற்றபடி, இவ்விரண்டும் நீதி நூல்களில் சிறந்ததாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால், இதைப்பற்றிப் பேசவே இங்கு முன் வருகிறோம். இதில் குறுக்கே நிற்கும் சங்கடமென்னவென்றால், இவ்வளவு உயர்ந்த தத்துவங்களைக் கொண்ட நீதிகளை உணர்ந்தவர்கள், இவ்வளவு பெரிய பிழைகளை இழுத்திருப்பார்களா? என்னும் விஷயமாகும். ஆனால், எல்லா விஷயங்களுக்கும் இவ்வாயத்தை உபயோகிக்க முற்படுவதால், அவ்வாயதும் சில சமயங்களில் உபயோகிப்பவர்களையே மோசம் செய்துவிடக் கூடும். அல்லாமலும், காலதேச வர்த்தமானத்தைக் கொண்டுதான் யாரும் எதையும் சொல்லியிருக்க முடியுமேயல்லாமல், பார்ப்பனர்கள் சொல்வதுபோல் எதையும் கடவுள் சொன்னார் என்பதும், ஆத எக்காலத்திற்கும் கூறுவது, என்பதும், இக்காலத்திற்குப் போகுறுத்துயற்றாது. அதையாக எழுது, உணவு வியாயாருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும் இந்தீதி நூல்கள் சொல்லப்பட்ட காலம் ஆரிய ஆதிக்கம் பாவியிருந்த காலமென்பதையாவது ஒவ்வொருவரும் ஒப்புக்கொண்டுதான்

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

